

Sygn. akt IV CSK 722/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku I. K.
przy uczestnictwie L. J. F. i J. E. F.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 14 sierpnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestników kwotę
180 (sto osiemdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 sierpnia 2013 r., wydane w sprawie o rozgraniczenie, wnioskodawczyni I. K. zaskarżyła skargą kasacyjną, wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, gdyż jest ona „oczywiście uzasadniona na co wskazują ewidentne uchybienia prawa materialnego i procesowego wykazane w niniejszej skardze kasacyjnej oraz niewłaściwa wykładnia art. 153 k.c. (...)”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miało być także występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne ujęte jako potrzeba wyjaśnienia, „czy w ramach rozgraniczenia nie doszło do naruszenia konstytucyjnego prawa do ochrony praw majątkowych gwarantowanego w ramach art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

W odpowiedzi na skargę uczestnicy postępowania L. F. oraz J. F. wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Chociaż skarżąca wskazała takie przyczyny, jednak żadnej z nich nie wykazała.

Wnioskodawczyni, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa procesowego i materialnego, możliwego do

stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżąca, pomijając całkowicie aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, ograniczyła się do powtórzenia części zarzutów skargi oraz przedstawienia w odniesieniu do niektórych z nich argumentów na ich uzasadnienie, co jest niewystarczające dla wykazania oczywistej zasadności skargi. Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Wnioskodawczyni nie wykazała także, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przez zagadnienie takie należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Pełnomocnik skarżącej nie przedstawił takiego problemu, ograniczając się do powołania się na potrzebę wyjaśnienia, czy w sprawie doszło do naruszenia konstytucyjnie chronionego prawa w ramach wskazanego przepisu Konstytucji, co w istocie sprowadzałoby się do oceny trafności zarzutu, i to nieobjętego podstawami skargi.

Nie stwierdziwszy przyczyny, która uzasadniałaby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi należnych uczestnikom rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.